

hog्य akaratát mindig és mindenben rendelje alá a szüleiének, csak azért, mert azok a szülei. A flatalságnak viszont át kell élnie, hogy a családnak, nemzetnek, egyháznak van valami közösségi lelke, valaminő közösségi kincstára, melynek megtöltéséről gondoskodni mindannyiunk szent kötelessége. S tudatában kell lennie annak is: tőlünk, áldozatosságunktól, megbízhatóságunktól, tisztaságunktól és engedelmességunktől függ, milyen szellem uralkodik családjában és környezetükben. A család békessége sokszor csekélységekben múlik, azon, hogy megteszünk bizonyos dolgokat, apróságokat, amiket kívánnak; nem azért, mert a másinak joga van parancsolni vagy mert jobban tudja, hanem egyszerűen az engedelmisség erényénél fogva, a békesség és a szeretet szolgálatában. Ahol a kölcsönös engedelkenység és alkalmazkodás szelleme él a családban, ott az élet többnyire síma, zajtalan és kellemes.

Ahol viszont engedetlenség van, ott a hibák többnyire mindkét felet terhelik. S ilyen esetekben nem volna helyesebb, ha a felek nem kölcsönösen egymást akarnák megjavítani, hanem elősorsban a saját hibájuk kiküszöbölésére törekednének?

A HALLGATÓ IGE

*Jézus pedig hallgatóit,
árva szót sem hallatott,
nézte a dombhajlatot,
rajt a lebukó napot.*

*Jézus pedig hallgatott.
Szólt, ameddig szólhatott;
Isten élő hangja volt,
süket fülelnek dalolt.*

*Az Ige elhallgatott,
akár egy síri halott:
sóhaját se hallhatod,
noha szó szép álmokat.*

*Jézus pedig hallgatott,
nézte a dombhajlatot,
szívében dal szunnyadott:
felkapták az angyalok.*

Szedő Dénes